

Beretning fra Blodslitet 2014 fra en ynkelig lille aspirant trolld

*Uddrag fra facebook d. 17/10 kl. 20:55.....*Sidder nu i et klasselokale på Glutenberg skole i Fredriksstad - hvordan er jeg så havnet her - tja, det er i hvert ikke min cykel jeg leder efter, men i morgen skal jeg løbe Blodslitet - mit første orienteringsløb i Norge. Så jeg tog da lige en bus eller tre for at komme herop - og så tager jeg hjem igen i morgen. Men sikke en tur:

Startede med at ikke at nå min bus i Greve, men Peter sprang heldigvis til og kørte mig til Greve Station. I København skulle jeg finde bussen mod Göteborg, der stod så Oslo - og det var så her jeg begyndte at blive bekymret for det med sproget for når jeg nu hverken kan forstå svensk eller norsk, så kunne det jo godt skabe lidt vanskeligheder undervejs. Men jeg kunne da forstå på den svenske chauffør at det var den bus jeg skulle med. Jeg havde kun bestilt billet til Göteborg, da min plan var at jeg skulle videre med toget til Fredriksstad, men i bussen fandt jeg ud af at jeg kunne spare en hel del timer ved at droppe toget og fortsætte med bussen. Altså måtte jeg prøve at kommunikere med den svenske chauffør igen for at høre om jeg kunne forlænge min busbillet. Det endte med at det ikke lykkedes at fortsætte i bussen, så i Göteborg skulle jeg så snakke med endnu en svensker om at bestille en billet til næste bus. I denne bus var chaufføren ganske snaksaglig så han kom med flere kommentarer undervejs, nogen grinede og jeg forstod intet. Jeg mente dog at forstå at toilettet ikke virkede og at vi ville holde 5 minutters pause for de trængende - jeg håbede jeg havde forstået rigtigt og spurtede ud af bussen og nåede heldigvis tilbage inden den kørte.

I Sarpsborg var så planen at tage et par busser videre, men da min bus blot stoppede ved en afkørsel fra motorvejen og der ikke rigtig var andre busser, så måtte jeg igang med norsk kommunikation - og fik heldigvis et lift med en pige som blev hentet af sin mor. Den sidste bus til Fredriksstad gik fint. I Fredriksstad fik jeg spurgt om vej 3 gange for at komme ned til kanalen, fandt færgen og sejlede over kanalen og gik det sidste stykke af en mørk sti og over en våd græsplæne. Sådan kom jeg til klasselokalet i Glutenberg Skole.

Venter nu med spænding på hvad morgendagens orienteringsløb kan byde på - og håber jeg finder Eva, så jeg kan få et lift i bilen på vej hjem (hun er derude et sted blandt de 1500 andre løbere på stævnepladsen) *Uddrag fra Facebook slut.*

Det var med en vis ængstelse at melde sig til dette løb – jeg har altid forestillet mig, at når man skulle orienteringsløb i Norge, så ville det være i en kæmpe stor skov, som man virkelig kunne fare vild i –og nu stod der i instruktionen, at hvis man så nogen vilde dyr, skulle man indberette det når (hvis) man kom i mål.....På stævnepladsen var der selvfølgelig et kort over skoven – og så fald jeg noget til ro – for her skulle man være virkelig dygtig, hvis man skulle blive væk. Store veje og marker afgrænsede skoven.

Jeg nåede at møde Eva og hendes datter Mathilde inden starten, hvilket jo også var ganske rart og beroligende i forhold til hjemturen til Danmark.

Startfeltet blev stillet op – endnu engang blev der snakket svensk over hele linjen, men startskuddet var jo ikke til at tage fejl af. Over marken, til venstre af vejen og så var vi i skoven - nogen løb til venstre og nogen løb lige op af en stejl bakke. Lynhurtigt var jeg som

planlagt bagerst i flokken, så jeg kunne studere kortet i ro og mag. En flink svensker ventede på mig og spurgte om jeg var med på hvor jeg var. Jeg fik beroligede hende om, at jeg var helt med, men tog det stille og roligt – og så var hun også væk.

Hold da op et fedt terræn – stejle klippevægge, man kunne få lov at klatre op og ned ad, flade klipper til at løbe på, små moser, smattede mark-passager – alle tiders terræn. Vejen til post 1 gik fint, bortset fra en enkelt klippevæg der stod i vejen, som jeg lige skulle udenom. På vej til post 2 lærte jeg, at de gule områder med hvide prikker var klipper man kunne løbe på. Fra 6 til 7 kravlede jeg efter 2 gubber over klipperne og de viste mig lige ned til posten – jeg sagde pænt tak for hjælpen. Ved post 7 mødte jeg desuden til min store overraskelse en klub kammeret – Amalie Tripax – troede ellers jeg var eneste Roskilde løber. På strækket mellem post 15 og 16 havde jeg udmærket set klippeskænten på kortet og valgt hvor jeg skulle løbe ned, men fik undervejs en mindre hjerneblødning, da jeg så nogen løbere nedenfor skrænten og tænkte der er sikkert meget bedre at være og valgte derefter det stejleste sted at kravle ned, hvilket ikke helt lykkedes, så jeg måtte lidt op igen for at vælge det næst-stejleste sted. Havde jeg ikke fået hjerneblødningen havde jeg fortsat min oprindelige plan med at løbe 50 meter længere og så følge den sti der viste vej ned ad klippen – men det havde sikkert ikke været lige så sjovt.

Efter 11,3 km var eventyret slut, men det bliver ikke mit sidste Blodslitet.

Alt i alt gik det egentlig meget godt synes jeg selv – jeg kom igennem og fik en flot sidste plads og en lille bitte nål med en hjerte, som symbol på gennemført Blodslitet, som nu sidder på løbsrygsækken – og ikke mindst 2 point nærmere årets endelige mål.

Tak til Eva og Mathilde for hjemturen.